

Výraznou osobnosťou slovenského plynárenstva bol **prof. Ing. Július Nemessányi**, ktorý sa narodil v roku 1880 v Liptove v obci Kvačany. Diplom strojného inžiniera získal na vojenskej technickej škole v Darmstadte v Nemecku.

Pracoval vo významných európskych aj zámorských strojárskych podnikoch. Slúžil v strojnom odbore rakúsko-uhorského vojnového námorníctva v Pule pri Jadranskom mori. V USA pracoval v železiarskej firme v Pittsburgu ako konštruktér. V tejto funkcii pracoval aj v železiarsko - strojárskej spoločnosti Kramatorskaja na juhu Ruska. Osem rokov pôsobil ako hlavný inžinier Uhorskej všeobecnej uhoľnej spoločnosti Tatabányi, pracoval aj v budapeštianskych zbrojovkách.

V Závodoch na vodovod a plynové osvetlenie mesta Bratislavy pracoval J. Nemessányi od roku 1921. Roku 1922 ho Mestská rada mesta Bratislavy poverila vedením mestskej vodárne. Neskôr ho menovali do funkcie obchodného vedúceho nielen vodárne, ale aj plynárne, ktorú zastával až do začiatku druhej svetovej vojny. Po jej skončení bol šéfom podnikovej sekcie Národného výboru v Bratislave, odkiaľ sa vrátil späť do bratislavskej plynárne, kde pracoval až do roku 1945, keď odišiel do dôchodku. Celé jeho 25-ročné pôsobenie medzi plynármi bolo spojené s érou výroby svietyplynu. Aj vďaka jeho schopnosti a technickým znalostiam sa výroba svietyplynu v Bratislave dostala na vtedy najvyššiu technickú úroveň.

Jeho život v tejto významnej funkcii bol naplnený aj odbornou angažovanosťou v Plynárenskom a vodárenskom združení Československa. V roku 1934 bol J. Nemessányi, ako jediný zástupca Slovenska v predvojnovom období, aj predsedom tohto združenia. Ako reprezentant jednej z najvýznamnejších plynární prvej ČSR bol uznávaným odborným garantom v plynárenstve. Svedčí o tom aj fakt, že po 2. svetovej vojne bratislavskú plynáreň vtedy už Československé plynárenské a zdravotne technické združenie poverilo zorganizovať celoštátny zjazd.

Technické znalosti a prax dovoľovali vtedy ešte Ing. Nemessányimu stať sa docentom, suplantom a od roku 1945 riadnym profesorom Slovenskej vysokej školy technickej, na ktorej prednášal už od vzniku tejto technickej univerzity v roku 1938. Od roku 1951 viedol Katedru častí strojov na Strojnickej fakulte SVŠT. Zomrel v roku 1957.